

Man kan også stille det op på en anden måde og sige, at den offentlige administration jo ikke må lægge beslag på flere hænder end absolut højst nødvendigt i et land, hvor der er virksomheder, som skriger på velkvalificeret arbejdskraft. Der er virksomheder, som siger, at alternativet er, at de beder om at gå til udlandet og finde dem, og derfor skal den offentlige selvfølgelig ikke lægge beslag på flere hænder end absolut højst nødvendigt i den offentlige administration.

Så er der nogle andre finansieringskilder, som vi er mere skeptiske over for, og der vil jeg godt sige, at det er svært at finde særlig stor forståelse for regeringens grønthøstermetode på uddannelsesområdet. Det har været diskuteret meget allerede, men sagen er jo, at viden er Danmarks grundstof.

Det, der gør det specielt vanskeligt i forhold til 2002, er jo, at den ret kraftige besparelse, regeringen her foreslår, skal udmøntes i praksis på ganske få måneder. Der er jo uddannelsesinstitutioner, som i praksis skal udmønte den her besparelse i perioden fra august/september til december, hvilket kan udløse dramatiske ændringer på uddannelsesinstitutionerne på ganske kort tid. Det her vil vi have analyseret meget, meget nøje, for vi er ikke i udgangspunktet særlig overbeviste om, at det er en klog fremgangsmåde, der her er foreslået.

Kl. 14.40

Vi synes også, det er lidt paradoksalt, at man med den ene hånd vil skære ned i de grundlæggende uddannelser – mellemuddannelserne, handelsskolerne, de videregående uddannelser – mens man med den anden hånd vil give mere til forskning, det, man kan sige er cremen oven på kagen. Det grundlæggende skal naturligvis være på plads først, inden man behøver at gå videre. Det afgørende er jo, at de grundlæggende uddannelser er i orden i vort land.

Så er der et område, som undrer os, og det er udlændingeområdet. Regeringen har jo fremlagt en plan for udlændingestramninger, og vi har noteret os, at integrationsministeren har sagt, at hvis den plan bliver gennemført, som den ligger nu, vil den medføre en begrænsning i antallet, der kommer til Danmark, på tusinder – tusinder. Det vil sige, at det er et eller andet sted fra 2.000 og opefter. Man skulle tro, at en sådan plan også gav sig udslag i ændrede tal i finanslovsforslaget, måske lidt i 2002, men jo i særdeleshed selvfølgelig i overslagsårene.

Sagen er jo, at regeringen på mange af de andre områder, vi har med at gøre, har indregnet

de nye skøn og de nye beløbstørrelser i finanslovsforslaget i forventning om, at man efterfølgende bærer tingene igennem i lovændringer.

Hvorfor ikke på udlændingeområdet? Hvorfor har man forbigået det? Hvorfor har man overhovedet ikke lavet vurderinger på baggrund af skøn, altså på baggrund af de nye regler i stedet for på de gamle? Vi har allerede med Finansudvalgets arbejde de seneste dage i forbindelse med teknisk gennemgang krævet beregninger over effekten, som selvsagt må indarbejdes i finanslovsforslaget.

Så er der et område i forhold til finansieringsdelen, vi er rimelig godt tilfredse med, og det er selvfølgelig, at regeringen laver en opgørelse i sit finanslovsforslag over ulandsbistanden, hvor man inkorporerer udgifter til modtagelse af flygtninge her i landet.

Det skal jo ikke være nogen hemmelighed, at når det drejer sig om at finde 1,5 mia. kr. på ulandsrammen, og den tankegang skal føres igennem, at vi, når det drejer sig om at hjælpe fremmede, har én samlet pulje, vi tager af, uanset hvor vi hjælper de mennesker, vi ønsker at hjælpe med dem her pulje, så er det et skridt på den rigtige vej.

Vi ønsker fra Dansk Folkepartis side at gå videre ad den vej. Vi ønsker at gå et skridt videre, så alle de opgaver, der har at gøre med at hjælpe udlændinge – det være sig i situationer, hvor vi sender politi ud, og hvor vi sender militær ud; det være sig i forhold til modtagelse af flygtninge her i landet – opererer med én samlet pulje, som finansierer det.

Vi er nemlig overbeviste om, at det så vil stå klart for enhver, at det er langt bedre at hjælpe en afghaner i Pakistan i et flygtningecenter, indtil afghaneren kan komme tilbage til Afghanistan igen, end at hjælpe afghaneren her i Danmark med måske integration, med boligplacering, uddannelsestilbud osv. Vi vil kunne hjælpe langt flere, og det vil blive synligt, når man opgør det på den måde.

Der er nogle områder, jeg her til sidst vil komme ind på, som vil få en særlig fokus fra Dansk Folkepartis side i de kommende ugers debat om finansloven, og det er specielt koncentreret omkring det sociale område, hvor vi føler, at regeringen opererer med et rimelig lavt ambitionsniveau.

Vi har tidligere i debatten fået det gjort klart, at det, man regner med at ville bruge på at hjælpe de absolut svageste, er satspuljemidler. Men det er satspuljemidler, som man jo i forvejen ef-